

LA GRACOLARIA

Periódico semanal

La Redacción no se hace solidaria de los trabajos firmados.

Insertéñse ó no, no se devuelven los originales.

Anuncios, edictos y comunicados á precios convencionales.

Redacción y Administración

CALLE DE CORRÓ, 9

Precios de suscripción

Trimestre, pago adelantado.	1'50 ptas
Número suelto.	0'15 "
Número atrasado.	0'20 "

AFORISMES METEOROLÓGICHS DE CATALUNYA

(Conclusió)

Las antecedents afirmacions portan apereillada una pregunta transcendental:

¿Hi han tempestats venint de llevant ó del Mediterrà?

No.

¿Donhs d' afiònt vénen las nuvoladas que veyem venir desde llevant, y passant sobre nosaltres caminan cap á ponent?

Sempre del Atlàntich. Totas las tempestas que llauran el cel de Catalunya, van del Atlàntich al Mediterrà; jamay en sentit contrari.

Tota tempestat, al igual que una baldufa, té mohiment de rotació y de translació, propagantse aquet en línia recta, y sent circular el de rotació, que s' verifica en sentit contrari al del mohiment de las manetas d' un rellotje, ó sia de dreta á esquerra; y tot observador al mirar els núvols sols veu el seu mohiment de rotació.

Una tempesta vinguda del Atlàntich, entra al Mediterrà, quedant el centre sobre Mallorca. Els vents fan rodar la nuvolada en sentit contrari al mohiment de las agullas d' un rellotje.

Ab relació á la temperatura hi han tres aforismes plens de vritat:

Si 'l febrer riu,
lo fret reviu.

Si la Candalera plora,
lo fret es fora;
si la Candalera riu,
lo fret es viu.

Any sech,
any fret;

Tots tres aforismes tancan verdaderas lleys de climatología, referintse 'ls dos primers á mes determinat, y l' últim al hivern, primavera y tardor.

Es innegable que les oscilacions de la temperatura no poden mai referir-se per una localitat determinada, ni á la latitud geogràfica, ni á la seva altitud sobre l' nivell del mar, elements exclusius de la meteorologia estática, sino á la accidentalitat de la temperatura, quinas lleys dinàmicas s' apartan completamente d' aquéllas, tant, que si no hi haguesin altres elements á considerar que la latitud y la altitud, sabriam d' una manera precisa quina temperatura dominarà cada dia del any y hasta totes las variacions diurnas. Mes hi ha un altre agent regulador de la temperatura, y es l' ayqua flotant en l' ayre, quin mecanisme es sorprendent per l' acció combinada dels seus poders absorbent y radiant ó emisiu, ab relació als raigs de calor tan iluminosos com obscurs.

Al nostre fi, es prou consignar que al hivern una comarca es tant més freda, quan menos vapor d' ayqua té la seva atmòsfera, y que la fredor es més intensa, si la mateixa comarca s' troba dins d' un sistema ciclònic però ja fora de la regió dels núvols. Allavors fa taro, y el fret es viu, pérque ademés de la falta de vapor d' ayqua, que facilita la emisió ó perduta del calor de la terra sense cap obstacle, l' ayre s' belluga, y, com fa un treball mecànic, pert calor en cantitat proporcional al treball efectuat, y en aquet cas se sent aquell airet tan fi, que s' fica al moll dels ossos: y, no obstant la seva petitíssima empenta, l' fum de las xemeneyas s' estabilla contra terra, com si una forsa misteriosa l' empayıés de dalt á baix. D' aqui la certesa del aforisme: *any sech, any fret*.

Referent al mes de febrer, la paraula *riu* es sinònima de cel clàr, y la de *plora* es igual á pluja. Lo primer cas es igual al aforisme general d' *any sech, any fret*, y l' segon á lo dit avans, de que l' vapor d' ayqua es una panta-

lla ó cobertora per l' emisió ó perduta de calorich de la terra, com ho prova 'l fet de que es impossible una gelada ab cel cobert de núvols, que no son altra cosa que 'l capitell visible á una columna de vapor invisible.

L' observació es especial del mes de febrer, porque á Catalunya es el mes de las grans oscilacions térmicas, ja que tantost fa prou calor per borronar y lluir las botonaduras dels arbres, com sobtadament se gira un taro insopportable. Si fa bonansa, es porque domina un régime meteorològich que permet l' insolació normal, á causa de l' altura ja notable del sol sobre l' horitzó, en coincidencia ab un régime fora de pends baromètrics, que no destorban l' acció solar. Y al contrari, si Catalunya forma part d' un sistema ciclònic, quin centre 's troba sobre Andalusia ó Africa, 'l vapor d' aigua de nostra atmòsfera relisca cap al fons del sistema d' isobaras, la radiació calorífica obra lliurement y la temperatura baixa, arribant á ser gelada, si 'l centre ciclònic remou l' ayre de Catalunya, en quin cas se senten rufosas alienadas de Gargal ó Llevant, essent casi segura forta gelada, que cou les plantas primerencas y las més imprudentes.

Ab referencias als vents y pluja, hi han aforismes d' importància excepcional:

Vent de Garbi
bufa allá, y pega assí.

Aquet aforisme tanca una lley fundamental de la dinàmica atmosfèrica, referida á la circulació del vapor d' aigua dels centres ciclònichs. Ella ha fet inmortal al ilustre meteoròleg Buys-Ballot, y s' anuncia així: «Gira l' espatlla al vent: á la teva esquerra hi ha 'l centre de la tempesta.»

L' aforisme, molt més vell que 'l meteoròleg holandès, apunta netament la lley de rotació, ja que mentres tothom creya que no hi havia més mohiment que 'l de translació general dels núvols, nostres passats ja endevinavan perfectament l' evolució de dos vents. No significa dir altre cosa dir que 'l vent bufat allí, y la pluja ó 'ls núvols que la donan, caminan ó pegan assí.

Ponent te una filla
casada á Llevant,
quan torna de véurerla
ne torna plorant.

Aquest aforisme, nutrit d' hermosa poesia, se condensat per un altre que sembla una martellada.

Lo Ponent las mou,
lo Llevant las plou.

Abdós aforismes, á la vegada que ratifiquen també l' existència de dos vents, revelan un temperament analítich csossal, donchs portant el pinyol engendrador del tornado ó segment ciclònic.

Molts anys va discutir-se entre 'ls meteoròlogists y marins d' Europa, á qui corresponia la glòria del descubriment dels tornados, fins que va prevaleixer lo nom espanyol dels navegants que feyan la travessia d' Espanya á Amèrica. Encare que avuy es poch explicat el procés de la segmentació ciclònica, ó siga que en un cicló s' hi forma un gall sempre á la seva vorá dreta, quin gall s' esquinsa ó segmenta del cicló generador, naixent el tornado, nou meteor, ab tot lo sistema de vents de rotació; no obstant, es prou coneugut ab referencia als fenòmens que presenta.

Els dos anteriors aforismes ensenyen d' un modo clar, com 'l aigua clara, que 'nóstres avis coneixíau el mecanisme de la formació dels tornados.

Lo Ponent l' ha mogut, lo Llevant la plou, ó be: lo Ponent ha engendrat á sa filla *el tornado y plora*, plou al tornar de Llevant.

Sobre la Tramontana hi han hermosos aforismes, que sense una gràfica fora molt difícil comprender tota la seva importància.

La Tramontana bufa al Ampurdá, sempre que mecanicament 's forma un centre tempestuós sobre 'ls golfs de Lió ó Génova, ó sobre 'ls mars de Córcega, y es tant més folla quant més fondo es 'l centre ciclònic que li dona naixensa. L' Ampurdá sent vent del Nort, porque sempre queda á la part trasera del sistema d' isobaras, y la pluja depend de l' importància del gorch ó bassal atmosfèrich, que moltes vegades no arriba á la terra catalana, y per això 's diu ab veritat que ab Tramontana generalment no plou.

D' aquí la certesa del aforisme:

Cuan plou de Tramontana,
plou de gana.

Ab aquest régime meteorològich, la província de Barcelona queda en lo sector de rotació B corresponent als vents de rumb NO. y bufa 'l Mestral ab pluja ó sense pluja. Un aforisme de Dos-rius, prop de Mataró, explica tot lo mecanisme, á la vegada que ratifica l' anterior:

Vent narbonés,
no plou ni aclareix:
y quan s' hi posa,
s' hi coneix.

L' Ampurdá te un altre aforisme indicador de las consecuencias de la situació dels núvols segons la latitud:

Llamp á tramontana.
Tramontana segura.

Vol dir que 'ls núvols passan sobre terra francesa, y van á constituir un centre ciclònic sobre 'ls golfs de Lió ó Génova, y, un cop nascut, bufa la Tramontana, perque, com havem dit, l' Ampurdá queda al darrera del centre nascut.

Las alternativas que experimenta la terra ampurdanesa d' anys molt sechs, ó molt plujosos, han fet que l' estre popular las expliqués dihent:

«Deu envia 'ls seus àngels á repartir la pluja pel món. Quan tornan al cel, 'ls crida d' un á un y 'ls hi pregunta: ahont han anat: cada hú diu 'l punt d'ahont ha vingut, y tots s' han descuydat del Ampurdá. Deu 'ls hi diu: ¿es á dir que cap ha passat per l' Ampurdá? Donchs anéuhi tots plegats. Y allavors tots hi abocan l' aygua á bots y á barrals.»

Ara prou, y fins un altre any, estimats lectors, qu' encara quedan tants aforismes com llançonissas.

DIONÍS PUIG.

Del *Calendari del Pagés*, de 1906

LAS CANSONS DE NADAL

Cansó de Nadal né diuh en los catalans á lo qu' en Castella es *villancico*, en Fransa *nöel* y *nouvé* en Provença.

S' ha de confessar que la literatura popular catalana, tan rica y esplèndida en cansons romancescas, històriques, d' amor y costums, ho es molt menys en cansons religiosas y menys encara, dintre d' aquestas, en las *cansons de Nadal*. Al contrari, los provençals tenen en aquest gènere una admirable profusió.

Sens parlar dels *nouvé* tradicionals, d' aquells que pertanyen á la poesia popular y á aqueix gran poeta anònim y desconeget que s' en diu poble, ab los de Nicolás Saboly se'n fa un volum, un altre ab los de Francesch Aubert de Marsella, un altre ab los del abat Lambert, un altre ab los del nostre ilustre contemporani Joseph Roumanille, y varis si 's reunissen en colecció los dels moderns feliibres Mistral, Aubanel, Roumieux, Tavan, Bonaparte Wyse, Bourelly, Boudin, Brunet, Adolf Dumas, Crousillat, Cannonge, etc.

La cansó de Nadal es á Provença una de las més frondosas branques de la poesia provençal, es tot un gènere en aquesta literatura y en aquest gènere tot un tresor.

Allí tothom coneix y tothom canta, sens que may sian oblidadas en los sopars fraternals d' la nit de Nadal, las cansons erament admirables de Saboly, poeta del sigle XVII, de tanta reputació y popularitat que ha merecut estatuas á sa patria, y al poble provençal aqueix recort en una de las més populares cansons:

Jamay mourrá,
toujors sera
¡Saboly, Saboly!
dins dou cents ans,
Ly gent voudrán
¡Saboly, Saboly!

No hi ha res més dols ni més grat que sentir cantar en las voreras del Ródano, per grans massas d' aldeans y obrers, com l' autor d' aquestas rallas ho ha pogut sentir alguna vegada aqueixas tendras cansons de Nadal de Joseph Roumanille, tan plenas d' uncio religiosa y característica senzillesa, com notables per son art, son enginy y sa mestria.

Res hi ha que més tendrament puga impressionar l' ànim com aqueixas grans vetlladas literàries de la nit de Nadal á Provença, ahont no se sent més que cantar ó recitar, després de las cansons de Saboly y de Roumanille, las d' altres poètas eminents, com lo *Magnificat* y *La Anunciació*, de Fréderich Mistral; *La Bona Nova*, de Croucillat; *Las dues pastoras*, d' Anselm Mathieu; *Los Ignocents*, de Teodor Aubanel, y *Los trovadors en Bellem*, del ilustre princep-poeta Guillerm Bonaparte-Wyse.

Al contrari de lo que passa á Provença, lo gènere de las cansons de Nadal, realment inagotable per la inspiració y la poesia, ha estat descuydat en la antiga y moderna Catalunya. La *Cansó de Nadal* no te aquí aqueix geni, aqueixa elevació, aqueixa escultural magnificencia que te en los demés gèneros, tant sa brillant poesia tradicional, com sa inspirada poesia moderna.

No es que las cansons d' aquesta classe, las cansons de Nadal, estigan despossehidias de geni y de poesia en son fons y en sa forma en aqueta sobre tot; pero abundan tant en semblants composicions los anacronismes, la familiaritat excesiva, las ideas xavacanas, los rasgos cómichs, y á vegadas massa lliures, que destruixen per complir l' efecte d' aquetas obras, encara que 's recomanen, com es aixís, per las imatges pastorils, per son caràcter alegre y per la bellissima melodia de son cant.

Basta per a convéncers d' aixó donar una llegida ràpida á las poesias catalanas d'

quest gènero que continuar los Srs. Milà y Briz en sas coleccions de cants populars.

No obstant no hi ha regla general que no tinga excepció

Seduheix, per exemple, gracias á son colorit y senzillesa la cansó de *Los tres reys*, que mellor se podria titolar *La estrella*, continuada en las *Cansons de la terra*, escullida colecçiu de cansons pnblícadas per D. Francesch Pelay Briz.

La llum de l' estrella
Ja de ljuny se veu;
Ni 'ls núvols la tapen.
Ni 'l sol la escureix.
Psators y segalas
Veniu á Bethlehem,
Veniu, corréu.
Pastors y sagalas,
Miréu quina estrella
Que brilla en lo cel.

Un altra composició notable en aquest gènere es aquella en que Joseph, dúptant de Maria, se despedeix d' ella pera sempre y pren son camí. La Mare de Deu, confosa y vergonyosa, segueix á son espós, pero sentintse cansada y manca d' aliments, se detura pera demanar á Joseph que li donga un truyt d'una pomera vehina. Joseph li nega. L' arbre á las horas inclina sa soca y branques y deixa anar la desitjada poma de Maria. Devant d' aquest miracle Joseph cau de genolls y creu.

La Verge, vergonyoseta,
Va derrera 'l seu espós.
En sent á mitja costeta:
—Joseph, cansada estich jo.
—Senteuvs aquí, María,
Sota d' aquest pomeró.
—Joseph, haveume una poma,
—María, havéuvsola vos.
Las branquetas s' abaixaban
Per virtud del Salvador.
Ja se li agenolla als peus
Y li demana perdó.
—Are sí que veig María,
Que porteu al Redemptor.

N' hi ha un altra de la que s' ha de fer especial menció, puig si está pobre y fins deplorablement escrita, obeheix en cambi á una idea original y bella. Lo poeta fa parlar á tots tots los aucells, desde l' àliga imperial fins á la humil cadernera, pera celebrar lo naixement de Jesús y cantar las glorias de Maria.

Acceptant la forma métrica d' aquesta poesia pera poder conservar lo cant, y prenenet peu de sa idea creadora, l' autor d' aquestas ratllas ha escrit, en la llengua de sa infantesa, pera terminació d' aquest pobre article, la següent cansó:

CANSÓ DE NADAL

Cantava lo pardal:

—“Avuy nit de Nadal,
ne naixerá una estrella,
y ja may més hi haurá
ni 'l mon may ne veurá
un altre de pus bella.”

Cantava 'l rossinyol:

—“No estrella sino sol
de llum enlluernadora;
pels hòmens y ciutats,
pels segles, pels Estats,
llum endevinadora.”

Y l' oreneta diu:

—“Ne pasaré jo 'l riu,
també la mar salada,
pels pobles aniré,
la nova 'ls portaré
al rompre de l' albada.”

Y l' ona rodolant
ne diu, tot gemegant:

quan son camí termina:
—“Escoltàu bé tothom:
Lo Verbo s' ha fet hom,
la llibertat doctrina.”

Y l' àngel diu:—“Oh estel,
que enjoyas tot lo cel!
¡Oh fill sant de María!
Elos homents en la creu
veurán al fill de Deu
mòrir en l' agonía?”

Y diu la rosa:—“¡Oh sol,
per tú portaré dol
mentres ne dur' ma vida!
No vull més color blanch
que de color de sanch
per tú aniré vestida.”

Y onadas y aucellets,
floretas y angelets
ensemps ne diuhen ara;
—“¡Oh rassas, pobres reys!
Eteniu en vostras lleys
pena de mort encara?,”

VICTOR BALAGUER.

LAS NEULAS DE NADAL,

la festa dels pastors en Montmany y la sucamuya

Diu lo Sr. Creus, D. Teodor, en un treball publicat en *La Renaixensa*, al descriure la *misa del gall*, que avans las iglesias de Barcelona s' adornavan en ella de neulas y ramas; aixó avuy s' ha perdut en la comtal ciutat, mes viu encara en las xicas y grans poblacions del alt Vallés.

Per Nadal se guarneixan las iglesias ab neulas, ó mes ben dit ab ostias grossas Ober-

tas de diferens colors; vermellas, verdas, grogas y blancas.

Se fá un cobricel ab ellas sobre l' presbiteri, s' en adorna lo altar major, s' en penjan per las llantias y salomons y enlesadas ab euras, forman penjoys y jochs verdaderament artistichs.

Quan al acabar la misa, que ja sol apuntar lo dia ó després mes tart quan lo sol mitj confós prova de atravesar las finestres, presenta alló un efecte sorprenen.

Y ja que parlem de la festa aquesta, parlarrem un xich mes detalladament de com se celebra en Montmany.

Montmany, com ho diu son nom, es una montanya alta, es á dir magna, hermosa, arresada per un cantó per lo pich de Puigraciós, y per lo altre per las feréstegas Serras de Berti; per una obertura que forman las montanyes que la voltan, ovira l' pla tenint á La Garriga y Figaró á sos peus; barranchs, cascatas y torrenteras l' envoltan per tot arreu; casas aquí y allí, en mitj las timbas las unas, dalt de serradets las altres, lo fan apareixer com un redós de Suissa.

Una de eixas tantas casas es la iglesia no gayre gran, per no ser tampoch gran la feligresia, ab lo cementiri al devant y la rectoria.

Quan arriba la vigilia de Nadal s' adorna dita Iglesia d' euras y neulas com havem dit ja parlant de las altres, las banderas també s' escampen ací y allí, lo sol se encatifa de vermelló y prop la mesa del altar s' hi posa la taula pera col-locarhi las oferenas.

A mitja nit comensan á surtir pera la iglesia los vehins de las casas més llunyanas, ab fanals, teyas y hatxas de vent encesas; á mida que van pujant costa amunt, ab las giragonsas que fa lo camí, vos semblaría una serp de foch que camina.

Quan de las altres casas de part de allá los veuhen, comensan á sortir de cadescuna ab son fanalet, tota la familia (si no es algún jaiyo ó criatureta que 's quedan á dormir) en mitj del vert dels boscos, y ara pujant y ara baixant, se 'ls veuhen resplandirs per tots costats com estels de la celeste volta baixats á la terra pera celebrar l' aniversari de la vinguda del Senyor.

De quan en quan lo ressó porta barrejat ab los suspirs del vent lo só dels fluiols y sachs de gemechs.

Devant la porta de la Rectoria hi ha un gran foche ahont s' hi escalfan los primers que van arrivant, quan ja no 's veu cap més fanalet, es á dir, quan ja tothom es allí, inclòs lo manyach guarnit tot ell de flors y cintas y cubert ab drap blanch brodat de anticuelas, acom-

panyat de son pastor y grossa comitiva, llavors entran tots á la Iglesia, que llú com un pá d' or de tanta illuminaria. Comensa la misa: una pastora tot filant va amunt y avall de la iglesia recullint la ofrena de cada pastor, comensant per la del que porta lo manyach y los porta de una en una demunt la taula que com havem dit hi ha al peu del altar.

Després del Evangelí, una veu del defora crida. Sereno y respon un floviol ab una sonata postoril, y allavoras una veu del cap de vall de la Iglesia crida tota joyosa: «Jesús es nat!»

Duas ó tres preguntas y respuestas se fan com per cercioarrse de la veritat d' aixó, y després y com convensuts entonan tots plèglatz lo «Gloria» y acabat donantse las mans forman rodona ab lo manyach al mitj y fan sardana mentres cantan una de las nostras més bellas cançons de Nadal, en tant que la esquella del manyach, que fa tans passos com son pastor, ressona per lo Iglesia; quan paransa dansa entonan la del *Rabadá* y després tot cantant sempre van á fer la adoració tots los pastors abrigats ab sos caputxos y duent en la mà las altas y ben guarnides crossas, ab un cistelló al cim ab dos colomets blanxs la del primer pastor.

Al arriyar al altar, eix posa lo genoll en terra, adora al bon Jesús que li presenta l' rector y ofereix son manyach y 'ls colomets; després d' ell hi van las altres y després la demés gent.

Acabat, lo rector los fa una plàctica alusiva, y finida la misa y fora la Iglesia troban una taula ahont los pastors esmorsan.

Al tornar á casa s' asseu tothom al vol de la llar y fan la clàssica *Sucamuya*.

La cassola ó gran plata s' ompla de vi blanch, s' hi tiran trossos de torrada, y comensant per l' amo de la casa que pren lo primer bossi, va passant del un al altre, fins que ja no n' hi há gens.

Tota la capviutada de Nadal ó á lo menys fins que son fora altres de la familia que no habiten á la casa, mes que han anat á juntarse ab los seus en semblant diada, ó los forasters que á voltas hi van pera veurer eixa festa, totes las vetllas voltant també la llar s' hi asseuhant tots, y allí tot *fent pinyonada*, ço es, menjant pinyons, se contan cuentos de la vora del foch.

La sucamuya se sol fer també en la major part dels altres pobles.

SU NOMBRE

HABLA UN ENAMORADO

— Su nombre me llena el alma. Cuando lo pronuncio, mi pecho se alza impetuoso, latiendo con fuerza, y como si quisiera salir de su centro. Su nombre es, para mí, un poema lleno de sentimiento, de poesía, de idealidad. Las tres silabas que forman el nombre de la que adoro, de la que amo con amor voraz, con amor candente, con amor sublime, son para mí tres tesoros grandes, inmensos...

El nombre de mi amada no lo cambiaria con un mundo de gloria, de honores, de riquezas... Pensando en ella, en su nombre, es cuando siento en mi interior el fuego de una pasión que no se extingue, es cuando vivo en un mundo completamente distinto del presente: en el mundo de las ilusiones, de los ensueños, de los idealismos...

Su nombre llena todo mi ser. Soñando en su nombre es cuando lUCHO con denuedo para salir triunfante, para no ser de los eternos estancados... Su nombre es, para mí, un poema lleno de amor, pero no de aquel amor material con el cual está el mundo tan encariñado, no; sino de un amor noble, puro, cándido, muy cándido...

Su nombre es mi vida. El llena toda mi existencia. Y su nombre, el cual lo pronuncio despierto, lo sueño dormido y por el cual incessantemente suspiro, es bonito, muy bonito, un nombre ideal.

— *Pro animal, no xerris mes y ves al grà.*
— *¿Qué es el seu nom?*...

— Tres silabas que se juntan y que son mi vida. Su nombre es... *Prá-xe-des*.

FRITZ GLUCK.

NIT DE NADAL

Nit de joya, d' alegría,
de benestar y content,
avuy la Verge María
un fillet bell ne parfa,
en trist lloch, y pobrement.

Per bressol, quatre palletas
tingué 'l Redentor del mon,
per companys, dos bestietas
qu' ab son respir las pobretas
escalfaren son entorn.

Dins cabanya ruinosa
nasqué lo bon Jesuset,
ahont sa mare amorosa

no te robeta ni cosa
per poguer guardal del fret.

Qui palaus pogué escullirne,
nasqué humil, casi ignorat,
tan sols pel mon redimirse,
del home en be, va venirne,
fou per ell crucificat.

Mes celebrem avuy dia
com gran acontexement,
l' hora qu' en lo mon venia,
y es dels mortals alegria
de Jesús, lo naxement.

Es de goix eixa nit bella,
per tot se senten grats cants
per la virginal estrella,
per María, sols per ella
que 'ns dugué 'l Rey dels infants.

En la vila, en la masia
de la llar á son entorn,
canta tothom á María,
y al fill que d' ella naxia,
á lo Redentor del mon.

Celebremla aytal diada,
qu' eixa festa no te igual;
voltau lo foch la mainada
qu' arribi al cel se cantada,
qu' es gaya nit de Nadal.

U. BARÓ.

CANÇÓ DE NADAL

La nit de Nadal
n' es nit de alegrie,
va neixer al portal
lo pobre infantó,
lo gran reyetó,
lo fill de Marie.

L' adoren pastors
de la rodaie,
l' hin fan 'ls honors
dintre l' estable;
l' hin trine 'ls amors
llur mare Marie.

Com un gran estel,
l' hi cantan en chor
los àngels del cel,
cançons de dolgor
gratas com l' amor
que senten per ell.

Eixa nit vetllém
al lloc de Marie,
l' estrelle vehi-em
que serví de guie,
á ne l' estable
del lloch de Bet-lém

La nit de Nadal
n' es nit, d' alegría,
va naixer al portal,
lo pobre infantó,
lo gran reyató,
lo fill de Marie.

JOAN JOFRE AVELLÍ.

San Feliu de Guixols Desembre 1905.

CRÓNICA

A nuestros lectores les deseamos muchas felicidades en estas fiestas.

La pasada semana dió el terceto *Monserrat* un concierto en el café de «La Unión Liberal».

Dejó muy complacido al numeroso público que llenaba el local, y conquistándose muchos aplausos.

Ha jurado el cargo de diputado por este distrito D. Federico Travé.

No somos de la cofradía del Sr. Travé, y, no obstante, nos permitimos pedirle algo.

Le pedimos que no se olvide de que hay un puente por construir en nuestra riera, incluido por el Gobierno en el plan de estudios de obras públicas del próximo año de 1906.

Además, tenemos aquí tres bibliotecas, una en La Unión Liberal, otra en el Centro Católico y otra en el Casino de Granollers, que necesitan del interés e influencia del diputado para irse completando.

No dudamos que atento y servicial como es el Sr. Travé pondrá todo su valimiento para lograr lo que le hemos indicado.

Dos comisiones, uno de los días de esta semana, pasaron á visitar al Sr. Gobernador.

La primera estaba compuesta de algunos vecinos y se quejó ante la primera autoridad civil de la provincia de la administración municipal de esta villa.

La segunda la presidia el Sr. Alcalde y ponderó la buena marcha administrativa de nuestra corporación municipal.

La compañía de aficionados de «La Unión Liberal», ha empezado el estudio del drama *L'Heroe*, del Sr. Rusiñol.

Los días de Navidad se representarán *Los Pastorcillos* en el teatro del Centro Católico.

Ha fallecido la madre de nuestro amigo don José Xirau.

Le acompañamos en el sentimiento.

En los recursos presentados contra D. Manuel Montañá y D. José Tardá, concejales que han de tomar posesión el 1.º del próximo Enero, ha fallado la Comisión provincial correspondiente que si bien dichos señores están capacitados para ejercerlos, son incompatibles por los cargos que actualmente desempeñan: el primero como empleado del Estado y el segundo como Administrador de consumos.

Como la incompatibilidad deja de existir renunciando el cargo, así lo ha verificado el Sr. Tardá.

Ha sido denegado por la autoridad el permiso para celebrar un mitin organizado por la Unión Republicana, y en el que debía tomar parte el Sr. Lladó y Vallés.

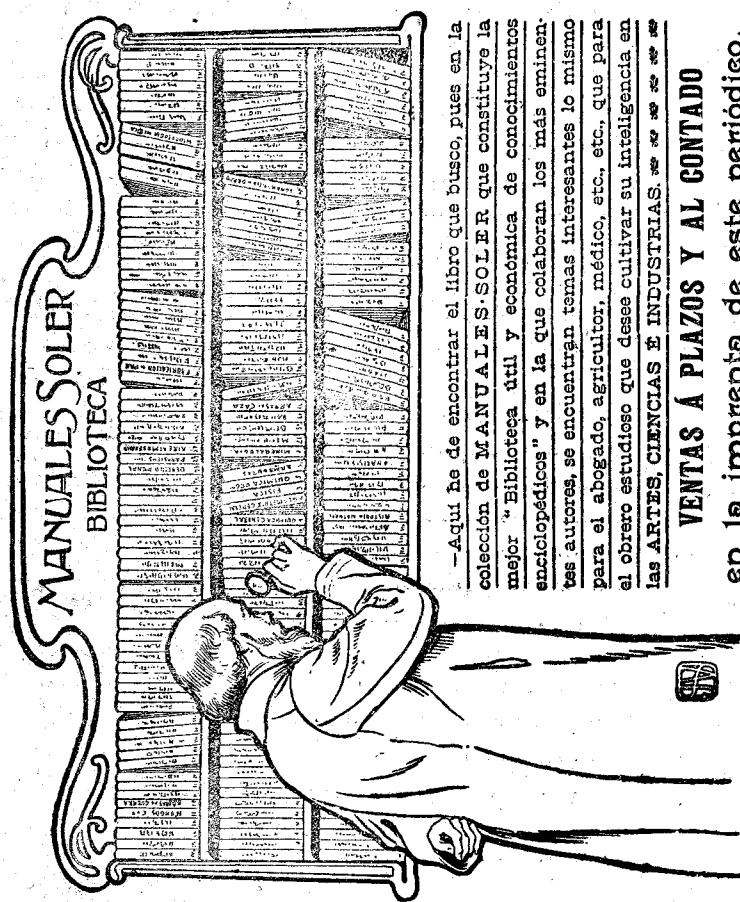
LA GRACOLARIA se despide.

A los suscriptores, á los lectores, á los que nos honraban con su valiosa colaboración, á todos cuantos amantes del buen nombre de Granollers nos habían animado en la espinosa tarea seguida, á todos gracias mil por su desinteresado concurso.

A N U N C I O S**PARA VENDER**

hay una bodega con todos sus accesorios incluso el vino en existencia. Da para vivir dos personas. Pueblo vecino á ésta.

Informes en la Imprenta de este periódico.

J. VIDAL Y JUMBERT

Fulls del meu album

PREU 2 PESETAS

PUNTS DE VENTA: Feliu Estaper, Sumeras 2.
Impremta d'aquest periodich

La Moderna**JOSE CASANOVAS**

ZAPATERÍA
DE

EN LA MEDIDA
ESPECIALIDAD

PLAZA DEL GANADO, 6

Frente al Café Nuevo

GRANOLLERS

VENTAS Á PLAZOS Y AL CONTADO

en la imprenta de este periódico.

REGALO de una ÉTAGERE á los compradores y colecciónistas.

IMPRETA
FRANCISCO CUCURELLA
CALLE DE CORRÓ, 9.- GRANOLLERS

Impresiones de todas clases como tarjetas, sobres, papel para cartas, prospectos, facturas, talonarios, programas, menús, participaciones de casamiento y bautizo, esquelas de defunción, revistas, periódicos, etc.

Especialidad en trabajos á varias tintas.